

man met zijn gestolen riddergewaad levenloos aan een tak van een boom.

Zonder er zelfs naar te zien, en zonder zich verder om de enkele nog levende en in hun bloed badende roovers te bekommeren, wendde de aanvoerder den teugel naar Wulfram en sprak, terwijl op zijn ijzeren gelaat geen zweem van verandering of aandoening was te bemerken:

„Juist van pas! Wie zijt gij?”

Wulfram kon niet nalaten, zijn hartelijken dank te betuigen voor de spoedige hulp, en Kuno en Arnoud voegden hun dank er bij, doch de ander bleef kaarsrecht, onbeweeglijk in het zadel, zag hen aan met zijn harde oogen en zei kortweg:

„Plicht! Zeg mij, wie gij zijt!”

Nu deelde Wulfram een en ander mede van hun tocht en het doel daarvan, en vertelde, hoe hij in dienst was van zijn heer Kuno von Stahldorf.

„Von Stahldorf?” onderbrak de zonderlinge man eensklaps het gesprek en zag Kuno dreigend aan. „Van den Eberstein? Heb je Von Ulmark ginds zien hangen? Ieder zijn beurt. De maat is vol!”

Kuno sidderde, toen hij deze dreigende woorden vernam. Wie was die geheimzinnige man? Was hij de wrekende gerechtigheid zelve? Was hij een bovenaardsch wezen, dat bestemd was om wraak uit te oefenen? Stond hij daar misschien tegenover een dier verschrikkelijke vrij-schepenen van het Veemgericht en was deze man wellicht op reis naar zijn vader?

„Heer ridder,” vroeg Wulfram, „vergun mij u eenige woorden alleen toe te spreken!”

De ander wendde den teugel en terwijl ze even tezamen reden, vertelde Wulfram de geschiedenis van Kuno. Even kwam er een zachte uitdrukking in de harde oogen van den vreemdeling en plotseling reed hij op Kuno toe, gaf hem de hand, zag hem aan met veelbetekenenden blik en sprak alleen: „Blijf een ridder! Wraak en gerechtigheid! Onthoud dat! Vaartwel!”

En zijn makkers wenkend, die eerbiedig op een afstand op hun paarden zaten en oogenblikkelijk gehoorzaamden, reed hij voort, zonder nog naar iemand om te zien of het reisgezelschap te groeten, en was weldra met de zijnen verdwenen.

Ook het drietal spoedde zich voort van de verschrikkelijke plek, waar nog een enkele der roovers met den dood lag te worstelen, en ze waren er zeer dankbaar voor, dat ze eindelijk in een klein gehucht waren aangekomen, waar hun vermoeide paarden wat konden rusten en ze den nacht konden doorbrengen in het rookerig vertrekje van een onaanzienlijke doch zindelijke herberg.

De volgende dagen kenmerkten zich door niets bijzonders. De reis ging vrij voorspoedig en volgens de ingewonnen berichten naderden zij nu weldra de stad Luzern, waar ze den koopman spoedig hoopten te vinden.

(Wordt vervolgd.)

Vakantie-kaarten-negatief.

Vakantie-kaarten gaf het spoor
Zoo menigmaal in oude tijden;
Voor weinig guldens mocht men rijden
Den heelen wijden omtrek door.
Thans, door den kolennood gedreven,
Verhoogt de maatschappij 't tarief
En is genoodzaakt ons te geven
't Vakantie-kaarten-negatief.

LUOTOR.

UIT MIJN JONGEN TIJD.

IN HET WOUD.

Hebt ge ooit in het woud gezeten,
Wijl de klare zomerzon

Hier maar even door de reten
Van het loofdak gluren kon;
Daar weer, door het ijl gebladert
Spelend, volle stralen zendt,
En met kleuren ongekend
Gras en bloemtapeet dooradert
In een wissling zonder end?

Wie zal 't kleurenspeel ons malen
Van een eenig uur in 't woud?
Meer — naar waarheid wie verhalen
Wat een hart verborgen houdt;
Wat de geest bij 't ommedwalen
In een uur al vreemds aanschouwt?

Wierd het alles saamvergaard,
Wis, het eischte een menschenleven;
Wierd het in een boek geschreven,
't Waar het reuzenboek der aard,
Lezensstof voor heel een winter
't Boek bestaat: Eén schrijft het: Ginter.

A. J. HOOGENBIRK.

ANDERS BEDOELD.

Toen in 1588 de Onoverwinnelijke Vloot, door Philips van Spanje tegen Engeland en Nederland uitgezonden, vernietigd was, deed koningin Elisabeth een zegetocht door haar rijk. In een kleine stad, waar zij kort stil hield, kwam de burgemeester haar verwelkomen. Eigenaardig was daarbij zijn verklaring:

„Voorzeker, toen koning Philips van Spanje uw Majesteit aanviel, pakte hij het verkeerde varken bij het oor.”
Wat haar Majesteit hiervan dacht, wordt niet gemeld.

Eveneens op een rondreis in zijn land, had ook koning Hendrik van Frankrijk een vreemde ervaring. De tocht ging o. a. door de wijnstreken. Zoo was 't natuurlijk, dat den koning hier en daar den eerewijn werd aangeboden. De koning prees dien zeer, waarop de burgemeester antwoordde:

„O, Sire, we hebben nog veel beteren.”
„Dien bewaart ge dan zeker voor een betere gelegenheid,” zei de vorst glimlachend.

Professor Fannius had onder zijn studenten ook den zoon van een rijken, hooggeplaatsten graaf, die meermalen den hoogleeraar wild, vruchten en dergelijke zond, waarschijnlijk hopende door deze geschenken 's mans gunst voor zijn zoon te winnen, die niet van de vlugsten was.

Aan zeker examen namen op den bepaalde tijd en de zoon van den graaf, en nog een leerling van Fannius deel, een jongmensch, P. geheeten, die mede niet uitblonk. Nu liep het zoo, dat P. slaagde en de gravenzoon zakte. Hierover min gesticht, bezocht de vader den hoogleeraar, om zijn beklag te doen.

„Ik begrijp er zelf niets van,” antwoordde Fannius wrevelig. „Ik verzeker u, dat P. toch nog vrij wat dommer is dan uw zoon.”

Na dit gesprek hield de toezending van geschenken voorgoed op!

A. J. H.